

בע"א (רמלה) 19196-12-14 - אדהם אלנקיב נ' הוועדה המקומית לתכנון ולבניה לוד

בע"א (רמלה) 19196-12-14 - אדהם אלנקיב נ' הוועדה המקומית לתכנון ולבניה לודשלו רמלה
בע"א (רמלה) 19196-12-14
אדהם אלנקיב

נגד

הוועדה המקומית לתכנון ולבניה לוד

בית משפט השלום ברמלה

[11.02.2015]

כב' הנשיאה השופטת דפנה בלטמן קדראי

החלטה

1. לפני בקשה, אשר הוגשה על פי סעיף 49(ב)(1) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 (להלן: "חוק בתי המשפט"), לעיון מחדש בהחלטהמיום 17/1/2015, בה הוריתי על העברת התיק מבית משפט השלום ברחובות אל בית משפט השלום ברמלה.
2. הבקשה וההחלטה ניתנו בהליך עיקרי של בקשת המבקש, לביטול צו הריסה מינהלי, שהוצא על ידי המשיבה, המצווה להרוס בנייה בלתי חוקית של בית מגורים המצוי בגוש 3970 חלקה 56 בעיר לוד (להלן: "הבקשה"). הבקשה הוגשה בבית משפט השלום ברחובות ונפתח שם תיק מתאים לדיון בה. המועד הגשת הבקשה אף הגיש המבקש בקשה לסעד זמני, וביום 10/12/2014 אף ניתן בבית המשפט ברחובות צו לעיכוב ביצוע ארעי של צו ההריסה המנהלי, בכפוף לתנאים.
3. תיקי התכנון והבניה של המשיבה מתבררים בבית המשפט השלום ברמלה.
4. ביום 15/12/2014 הגיש ב"כ המשיבה בקשה להעברת התיק אל בית המשפט לעניינים מקומיים ברמלה, כאשר את נימוקיה השתית על שיקולי אחידות ויעילות. בתוך כך נטען כי העברת מקום הדיון בתיק מוצדקת הן משום שמדובר בצו הריסה שהוצא כנגד בנייה על מקרקעין המצויים במרחב התכנון של העיר לוד, והן משום שתיקים דומים, לרבות תיקים המוגשים על ידי המשיבה, נדונים באופן מרוכז בבית המשפט השלום ברמלה.
5. המבקש התנגד לבקשה להעברת מקום הדיון, נוכח טענתו לפיה שיקולי האחידות והיעילות הנטענים בבקשה אינם גוברים על כללי סמכות השיפוט המקומית המקבילה הקיימת לשני בתי המשפט במחוז המרכז.

6. בהחלטה מיום 17/1/2015 הוריתי, כאמור, על העברת התיק אל בית המשפט ברמלה (להלן- "ההחלטה"). טעמי בהחלטה פורטו בה, והושתתו על שיקולי יעילות לפיהם תיקי הוועדה המקומית לוד מוגשים ונדונים בבית המשפט ברמלה ועל זיקות העניין נשוא ההליך לבית משפט זה.

7. המבקש הגיש בקשה לעיון מחדש בהחלטה, על יסוד הנימוקים שיפורטו ויידונו להלן:

7.1 המבקש טוען כי היות ובתיק ניתן צו ארעי הרי שהחל בו "הדיון" כמשמעו בסעיף 49 לחוק בתי המשפט ועל כן לא היה מוסמך מותב זה להורות על העברת התיק מכוח אותו סעיף חוק.

כבר בשלב זה אסלק טענה זו מהדרך. טרם החל דיון בתיק העיקרי, הבקשה עצמה, ולא היתה כל מניעה מהעברת התיק בשלב זה. אף יצוין כי המבקש לא העלה טענה זו בתגובתו לבקשה להעברת מקום הדיון, ובצדק.

7.2 לטענת המבקש שיקולי אחידות ויעילות אינם מן השיקולים המנויים בסעיף 49 לחוק בתי המשפט ואין בהם לגבור על כללי הסמכות המקבילה. לטענתו, העברת תיקים מכוח סעיף זה אפשרית משיקולים של חלוקת נטל ועומסים בין בתי המשפט, ושיקול זה אינו עומד ביסוד ההחלטה.

אין לקבל טעם זה. שיקולי יעילות הוכרו כשיקולים רלבנטים להכרעה בבקשה להעברת מקום הדיון. בין שיקולי יעילות אלה, שיקולים הקשורים לוויסות עומסים, לניהול שיטתי של הליכים, להגברת האחידות ועוד (ראו לעניין זה רע"א 7549/11 מדינת ישראל נ' אומימה (פורסם בנבו)).

7.3 כן נטען כי הזכות המוקנית על פי כללי הסמכות המקומית היא זכות חוקתית, וכן כי היות ואופיו של הליך זה הוא כשל הליך מעין פלילי יש ליתן משקל מיוחד לזכותו של בעל דין לבחור את בית המשפט לו נתונה הסמכות המקומית. מקום הדיון בתיקים בבתי המשפט השונים נגזר מכללי הסמכות ומסמכויות נשיאים להעברת התיקים. ממילא, הטענה כאילו לכל מתדיין זכות קנויה לבחור את מקום הדיון בהליך שיזם, שגויה.

אף לא ראיתי מדוע הזכות לבחור את מקום השיפוט בהליכים פליליים חזקה מהזכות בכל הליך אחר. הנחת המוצא היא כי מהבחינה המהותית יתנהל המשפט כראוי בכל אחד מבתי המשפט. השיקולים להעברה מתחשבים, בהכרח, גם בזכות יוזם ההליך לבחור את מקום ההתדיינות, אך מאזנים זכות זו מול שיקולים מנהליים, מערכתיים ואחרים.

6.4 המבקש טוען כי העברת תיקים שעניינם בתכנון ובנייה של רשות מסוימת לבית משפט מסוים יוצרת, למעשה, סמכות שיפוט ייחודית לבית משפט מסוים, מקום שאין לכך עיגון בחוק, ומאיינת את כללי הסמכות המקומית.

לא מצאתי טעם של ממש בהנמקה זו. אמנם החלטה על העברת תיקים מחמת טעמי אירגון ויעילות מונעת ניהול הליכים בכל בית משפט אליו ניתן להגישם על פי כללי הסמכות המקומית לבדם. אולם, אין בכך פסול, ואף לא קושי, שהרי מנגד, לא נראה בכללי הסמכות המקומית משום איון סמכותו של נשיא בית המשפט להורות על העברת תיקים מכח ההסמכה שבחוק בתי המשפט.

6.5 המבקש נמנע מהגשת הבקשה לביטול צו ההריסה המינהלי בבית המשפט ברמלה שהוא- לדבריו- "מגרשה הביתי" של המשיבה, המגביר את סיכויי הצלחתה.

המבקש סבור כי לא יזכה למשפט צדק בבית המשפט ברמלה אף משום הליך אחר בו ניתן צו הריסה כנגד ביתו של קרוב משפחתו, אשר יצר בו תחושת תסכול והגביר בו את התחושה כי סיכויי למשפט צודק גבוהים יותר בבית משפט אחר.

טענה זו היא טענה מקוממת וראוי היה כי לא תישמע ותיכתב. אף סברתי כי העלאת טענה זו כשלעצמה יכולה היתה להוות טעם לסילוק הבקשה ללא הכרעה ביתר טענותיה.

נראה כי המבקש, המחטיא את בית המשפט בדיעה מוקדמת כלפיו ובהטייה עוד טרם נדון עניינו, לוקה בחטא דומה, שעה שעשה זאת מתוך עמדה מוקדמת ולא מבוססת וקודם שהביא את עניינו לבית המשפט.

סמוכה ובטוחה הנני כי משהחליט המבקש לפנות וקבל סעד מבית המשפט, אזי נתן אמונו במקצועיותם של שופטי ישראל, ועל כן, ראוי כי יחזור בו מטעונו האמור.

7. לפיכך, לאחר שעיינתי בבקשה לעיון מחדש ובתגובה, מצאתי לדחות את הבקשה, שכן אין בה הנמקה מיוחדת לרבות בעניין מרחק ונגישות.

לא ראיתי כי הוכחו עילות לשינוי ההחלטה כמפורט בהוראת סעיף 49(ב)(2) לחוק בתי המשפט. מקום המגורים של המבקש הוא לוד. ענייני התכנון והבניה של תושבי לוד, והמבקש בכלל זה, מתבררים בבית משפט השלום ברמלה, ולא הוכחה הכבדה המחייבת שינוי החלטתי מיום 17/1/2015.

ההחלטה תישלח לצדדים ואף תובא לעיון סגן הנשיאה של בית המשפט ברמלה, כב' השופט ד"ר עמי קובו. ניתנה היום, כ"ב שבט תשע"ה, 11 פברואר 2015, בהעדר הצדדים.